

УДК 342

DOI: 10.31733/2078-3566-2021-4-93-98

**Андрій
РИБАЛКІН** ©
кандидат
юридичних наук,
доцент

**Катерина
ВЕРБИЦЬКА** ©
здобувач
вищої освіти

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАХОДІВ ЗАПОБІГАННЯ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Надано теоретико-правову характеристику заходів у сфері запобігання домашньому насильству в Україні. Визначено, що домашнє насильство існує у всіх без винятку соціальних групах, його зазнають незалежно від рівня доходів, освіти й положення в суспільстві, також воно є не лише фізичним, а й психологічним. Більшість випадків залишаються невідомими, адже жертви не повідомляють щодо них до поліції. Це свідчить про відсутність правової та просвітницької обізнаності жертв домашнього насильства, які часом навіть не розуміють, що таке діяння відносно них є протиправним та караним, не кажучи вже стосовно інформування щодо таких випадків органів внутрішніх справ, що переважно обумовлене економічною ситуацією та матеріальним становищем кожної окремої родини; психічними особливостями та особливостями виховання осіб, які скоюють насильницькі дії проти членів своєї родини. Досліджено систему організаційно-правових заходів запобігання та протидії насильству в Україні. Охарактеризовано порівняльно-правовий стан поширеності окресленої проблеми в Україні та іноземних державах. Наведено статистичні показники звернень до органів публічної влади. Проаналізовано перспективи розвитку заходів запобігання домашньому насильству в Україні.

Ключові слова: домашнє насильство, насильство, протидія, заходи запобігання, захист.

Постановка проблеми. Важливою умовою становлення громадянського суспільства є забезпечення прав людини, соціальної справедливості, доступності суспільних благ. У витоках концепції прав людини знаходяться такі цінності як людська гідність, справедливість і безпека. Низка соціальних проблем перешкоджає розвитку людського потенціалу та уповільнює становлення громадянського суспільства в Україні, серед них – домашнє насильство.

Проблема насильства у сім'ї актуалізується складним соціально-економічними становищем, недосконалим законодавством, широкою необізнаністю серед населення своїх прав та способів їх захисту, браком ресурсів у суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству. Збройний конфлікт на сході України, що призвів до внутрішнього переміщення значної частини населення, знищення інфраструктури в східних областях, погіршення економічної ситуації, посилив це негативне соціальне явище. До того ж, латентність цього правопорушення зумовлює зростання невдоволення громадян ефективністю реалізації правоохоронної функції держави загалом. Домашнє насильство є соціальною проблемою, що деструктивно впливає на різні сфери життєдіяльності суспільства, що обумовлює необхідність комплексного дослідження.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Проблема домашнього насильства має комплексний характер, тому різні її аспекти досліджено в

© А. Рибалкін, 2021
kafedra_zpd@ukr.net

© К. Вербицька, 2021
jurf@dduvs.in.ua

наукових розвідках вчених різних галузей науки. Зокрема, юридичні проблеми запобігання та протидії домашньому насильству науковці, серед яких: Н. Аніщук, А. Байда, А. Бова, О. Бандурка, Н. Болотіна, Л. Бойченко, А. Вознюк, В. Гальцова, Г. Герасименко, Т. Гончарова, Н. Гнатюк, І. Грицай, О. Дашковська, А. Джужа, О. Дудоров, Л. Єрохіна, К. Ілікчієва, Л. Кобелянська, А. Колесова, С. Коталейчук, М. Лактіонова, К. Левченко, Ю. Лисюк, Т. Матюшкова, Т. Марценюк, Т. Мельник, В. Муранова, Л. Наливайко, Я. Оленіна, О. Руднева, Я. Сотак, О. Старков, О. Старчук, М. Хавронюк, О. Харитонова, Г. Христова, Ю. Черняк, Т. Шевчук та ін. Домашнє насильство впливає, передусім, на громадянське суспільство, тому потребує постійного моніторингу та дослідження з метою вчасного запобігання та протидії йому.

Метою статті є надання теоретико-правової характеристики системи заходів запобігання домашньому насильству в Україні, а також аналіз сучасного стану реалізації зазначених заходів в українському суспільстві, із метою виявлення найбільш ефективних для запобігання цьому деструктивному явищу.

Виклад основного матеріалу. За даними ЮНЕСКО, домашнє насильство існує у будь-якому суспільстві, будь-якій культурі. Причини домашнього насильства мають тривалу історію та базуються на багатовікових традиціях, що в тих чи інших формах притаманні кожному суспільству. Не виключенням є і українське.

Аналізуючи стан такої делікатної теми в наш час, слід дійти висновку, що, на жаль, випадки насильницьких дій в домашніх умовах збільшилися. Головним чинником цього було введення карантинних заходів, якими передбачено бути у колі своєї сім'ї. Кількість звернень та скарг на заподіяне до особи насильство зросло до 40% порівняно з 2020 роком, лише протягом першої половини 2021 року до органів поліції надійшло понад 100 тисяч викликів. Однак будь-які статистичні дані, наведені державними чи громадськими організаціями, не можуть бути абсолютно правильними, тому що, як було вже зазначено, проблема має латентні характеристики.

Є фактори, що створюють перепони для звернення реальних чи потенційних жертв до структур, які здійснюють заходи з протидії домашньому насильству. Це – обґрунтована занепокоєність жертв, що злочинець не буде заарештований, недовіра до правової системи, небажання відкривати свою таємницю суспільству та багато іншого. Умовою зниження латентності домашнього насильства є забезпечення ефективності інституційної системи запобігання цьому явищу, а також створення та реалізація ефективних заходів запобігання насильству.

Для виокремлення найбільш ефективних заходів варто звернутись до результатів наукових досліджень, що розкривають детермінанти та сутність правопорушень у цій сфері.

Поняття має нормативно-правове закріплення у Законі України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», відповідно до якого домашнє насильство – дії, характерні для фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються між родичами або подружжям чи між іншими людьми, які спільно проживають, але не перебувають у родинних відносинах чи у шлюбі між собою [1]. Запропоноване чинним законодавством визначення розкриває важливі елементи поняття, проте має певні недоліки, серед яких пропонуємо виділити наступні: воно не відображає ефективні механізми захисту суб'єктів, які зазнали насильства в родині; не окреслює види відповідальності за його вчинення. З огляду на зазначені доводи, вбачаємо доцільність у додатковій правовій регламентації досліджуваного поняття.

Домашнє насильство має внутрішньо узгоджену, регламентовану законодавством систему, що включає різні види такого насильства. Зокрема, до неї віднесено такі види: фізичне, психологічне, економічне та сексуальне.

Фізичне насильство – форма домашнього насильства, що включає ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побоїв, мордування, заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, залишення в небезпеці, ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, заподіяння смерті, вчинення інших правопорушень насильницького характеру.

Психологічне насильство – форма домашнього насильства, що включає словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну

непевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи [2, с. 231].

Економічне насильство – форма домашнього насильства, що включає умисне позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів або можливості користуватися ними, залишення без догляду чи піклування, перешкоджання в отриманні необхідних послуг з лікування чи реабілітації, заборону працювати, примушування до праці, заборону навчатися та інші правопорушення економічного характеру.

Серед головних причин домашнього насильства відзначають: алкоголізм когось із членів родини; безкарність; виховання батьків, а також жорстокість, пережита в дитинстві [3]; психічні відхилення та захворювання; низький рівень культури та нехтування нормами моралі; незадоволеність життям; прагнення до приниження та контролю над членом родини; дискримінація за ознакою статі; низький соціальний та фінансовий стан у родині; фізична та емоційна уразливість одного з членів родини [4, с. 171]. Важливою причиною домашнього насильства є економічна нестабільність у державі, оскільки, найчастіше насилля має місце саме через незадоволеність у матеріальному стані та соціальному благополуччі [5, с. 322]. У державах, що переживають кризу та політичну нестабільність домашнє насильство прогресує.

За даними всесвітньої організації охорони здоров'я ця проблема є більш гострою для економічно слабозвинених країн, до того ж, жінки в цих країнах з більшою ймовірністю визнають таке насильство над собою виправданим. Зашкалюючим показником такої позиції жінок є становище в Афганістані, де більше 80% особ жіночої статі у віці 50 років допускають насилля у родині та вважають його припустимим, однак ще більший показник має ситуація у Гвінеї – 92 % [6, с. 268]. Такий високий показник зумовлюється двома об'єктивними причинами, по-перше, це застарілі стереотипи щодо місця жінки у родині, де усі основні рішення залежать від чоловіка. До речі, незламним цей стереотип вважається в країнах, де державною релігією є іслам, а також, там, де життя йде за законами племені, тобто віддалене від цивілізації. По-друге, це невтручання держави у стосунки родини, що обумовлюється таким поняттям як «особисте життя особи», а саме, замовчування цієї причини стало каталізатором прогресування насильницьких дій. Держава не захищала права особи на законодавчому рівні щодо здійсненого на неї проявів насильства.

Однак ситуація змінилась у зв'язку з прийняттям 11 травня 2011 року Стамбульської Конвенції, що містить комплексні юридично обов'язкові стандарти для державних заходів щодо викорення насильства [7, с. 108]. Вона включає зобов'язання щодо прийняття та реалізації комплексної і скоординованої політики стосовно запобігання та боротьби з усіма формами насильства. По-друге, вона містить заходи спрямовані на впровадження змін у соціальних і культурних моделях поведінки чоловіків і жінок із метою викоринення звичаїв та традицій, які засновані на ідеї неповноцінності жінок.

На жаль, Україною не було здійснено ратифікацію Стамбульської конвенції [8, с. 94]. Однак, ООН в Україні закликає вжити заходів щодо її ратифікації, тому що збільшення законодавчим шляхом захисту постраждалих осіб та гарантування відповідальності за такий вчинок, буде свідчити про глобальний початок вирішення проблем гендерної нерівності та насильства.

Нормативно-правове регулювання заборони домашнього насильства здійснено у національному законодавстві. Зокрема, у Законі України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», наказі Міністерства соціальної політики «Про затвердження Типової програми для кривдників», постанові Кабінету Міністрів України «Порядок формування, ведення та доступу до Єдиного державного реєстру випадків домашнього насильства та насильства за ознакою статі» тощо.

Одним із заходів запобігання насильства є функціонування реєстру випадків домашнього насильства. У ст. 16 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» визначено мету діяльності реєстру: захист життєво важливих інтересів постраждалих осіб, зокрема постраждалих дітей; попередження повторних випадків домашнього насильства та насильства за ознакою статі; забезпечення здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству та у сфері запобігання та протидії насильству за ознакою статі; надання комплексної та своєчасної допомоги постраждалим особам суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству та у сфері запобігання та протидії насильству за

ознакою статі; облік випадків домашнього насильства та насильства за ознакою статі; координація діяльності суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству та у сфері запобігання та протидії насильству за ознакою статі [9]. Доступ до цього реєстру є обмеженим, онлайн-доступ може бути надано працівникам поліції, мерії, районної адміністрації та соціальних служб.

Ефективним організаційно-правовим заходом є проєкт «ПОЛІНА», організований Національною поліцією України. Основою роботи є створення мобільних груп, до складу яких входять представники різних підрозділів поліції: слідчі підрозділи, дільничні офіцери, інспектори ювенальної превенції. Метою роботи є виявлення та робота з детермінантами домашнього насильства та превентивна робота. Однак, на думку О. Старчука, основною проблемою у сфері попередження домашнього насильства залишається відсутність дієвої системи перенаправлення та спільних дій у випадку виявлення факту насильства щодо жінки або чоловіка представниками структурного підрозділу [10, с. 77]. Робота над цим проєктом ведеться спільно з соціальними службами, благодійними організаціями та місцевою владою.

Окрім здійснення захисту постраждалих осіб уповноваженими на це органами, існує деяка кількість громадських організацій, причиною виникнення яких вважається неналежна якість наданих державними установами послуг у сфері запобігання та протидії домашньому насильству [11, с. 48]. Однією з найвідоміших є «Ла Страда-Україна», що сприяє дотриманню прав людини, протидію насиллю та запобігання торгівлі людьми. Програма організації «Ла Страда-Україна» передбачає проведення корегуючих робіт із особою, що спричинила насильство, розповсюдження навчально-інформаційних наукових матеріалів, надання безкоштовних психологічних консультацій. Також існує громадська організація «Жіночий інформаційно-координаційний центр» заснована у м. Дніпро. Організація здійснює роботу за різними напрямками: протидія насильству в сім'ї; протидія сприяння утвердженню гендерної рівності; розвиток підприємництва, у тому числі й жіночого, сприяння розвитку громадських організацій і розширення їх можливостей. Надання інформаційної та консультативної допомоги постраждалим, а також захист жінок в органах влади та судах здійснює правозахисний центр «Співдружність», що здійснює діяльність як громадська юридична приймальня.

Маємо виокремити організації, що опікуються правами чоловіків, щодо яких було здійснено насилля. Однією з них є громадський центр «Чоловіки проти насильства». Організація здійснює психологічні, інформаційні та юридичні консультації, привертає увагу громадськості до проблем, пов'язаних із гендерним насильством. Збільшення руху протидії домашньому насильству було зафіксовано у м. Дніпрі, де для допомоги жертвам домашніх тиранів активісти створили інтернет-сайт «Побач», щоб розвинути актуальну для області проблему. Проєкт було створено громадською організацією «Gender Stream» у партнерстві з управлінням патрульної поліції. До того ж, в Україні створено компанію «Розірви коло», створену у межах проєкту «UNFPA Україна», що надає допомогу постраждалим дівчатам та жінкам з дітьми тощо.

Як зазначає Г. Герасименко, основною перешкодою запобігання домашньому насильству є небажання жертв подавати заяви до правоохоронних органів щодо їхньої поведінки або поширення випадків, коли потерпілі забирають свої заяви протягом нетривалого часу [11, с. 48]. У зв'язку з цим у нашій державі реалізовано акція «16 днів проти насильства». Метою заходу є привернення уваги громадськості до актуальних проблем подолання насильства в сім'ї, гендерного насильства та забезпечення рівних прав жінок і чоловіків, а також, протидії торгівлі людьми та жорсткому поводженню з дітьми. Проведення інформаційних кампаній із метою підвищення поінформованості населення України з питань попередження насильства в сім'ї є дуже важливим заходом у формуванні нової суспільної думки.

Висновки. Виходячи з викладеного, можемо констатувати, що сфера заходів запобігання домашньому насильству в українському суспільстві перебуває на стадії розвитку, хоча в Україні вже створено досить ефективний механізм запобігання та протидії домашньому насильству. Так, законодавцями прийнято низку нормативно-правових актів та внесено зміни до існуючих положень законодавства. Однак, для запобігання домашньому насильству особливу увагу слід приділити також організаційно-правовим заходам протидії цьому деструктивному явищу. Домінуюче місце серед суб'єктів, що функціонують у цій сфері, має посідати діяльність інститутів громадянського суспільства з подолання, зміни, усунення стереотипів що оточують це

явище. В Україні для цього функціонує велика кількість загальнодержавних та локальних громадських організацій. Для досягнення найвищих показників роботи, їхня діяльність потребує всебічної підтримки та визнання органами публічної влади.

Список використаних джерел

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 5. Ст. 35.
2. Зуєва І.І., Приступ В.М. Сучасні аспекти правового регулювання запобігання та протидії домашньому насильству в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 3. С. 229-233.
3. Циганчук Т. В., Лях Д. Д. Причини та наслідки насильства над жінкою в сім'ї. URL : <http://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/3530/1/2.pdf>.
4. Шрамко С. С. Щодо об'єктів запобіжного впливу у сфері протидії домашньому насильству. *Організаційно-правові засади запобігання домашньому насильству: реалії та перспективи : матеріали круглого столу (м. Запоріжжя, 31 трав. 2019 р.)* Запоріжжя : КПУ, 2019. 174 с.
5. Грицай І. О. Принцип гендерної рівності та механізм його забезпечення: теоретико-правовий аспект : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01 / Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ. Дніпро, 2018. 543 с.
6. Лесько Н. Державна політика у сфері попередження насильства в сім'ї: поняття та сучасний стан. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. *Юридичні науки*. 2017. № 865. С. 267-272.
7. Мінченко С. І. Проблеми реалізації міжнародних стандартів запобігання домашньому насильству в Україні. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 2. С. 105-110.
8. Головін О. В. Стамбульська конвенція: ризики для суспільства і сім'ї. *Судова апеляція*. 2018. № 4. С. 90-99.
9. Старчук О. Заходи запобігання та протидії домашнього насильства: український досвід в міжнародному контексті. *Історико-правовий часопис*. 2019. № 2. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/ipch_2019_2_18.
10. Шамрук Н. Б. Особливості участі громадських організацій у запобіганні та протидії домашньому насильству в сучасних умовах. *Науковий вісник Сіверщини. Серія : Право*. 2018. № 2. С. 75-86.
11. Герасименко Г. В. Проблеми реагування правоохоронних органів на домашнє насильство крізь призму громадської думки. *Демографія та соціальна економіка*. 2018. № 1. С. 43-57.

Надійшла до редакції 30.11.2021

References

1. Pro zapobihannia ta protydiuu domashnomu nasylstvu [On prevention and combating domestic violence]: Zakon Ukrainy vid 07.12.2017 roku № 2229-VIII (zi zminamy i dopov.). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 2018, № 5, art. 35. [in Ukr.].
2. Zuieva I. I., Prystup V. M. (2020). Suchasni aspekty pravovoho rehuliuвання zapobihannia ta protydiu domashnomu nasylstvu v Ukraini [Modern aspects of legal regulation of prevention and counteraction to domestic violence in Ukraine]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal*, № 3, art. 229-233. [in Ukr.].
3. Tsyhanchuk T. V., Liakh D. D. Prychyny ta naslidky nasylstva nad zhinkoiu v simyi [Causes and consequences of violence against women in the family]. URL : <http://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/3530/1/2.pdf>. [in Ukr.].
4. Shramko, S. S. (2019). Shchodo ob'ektiv zapobizhnoho vplyvu u sferi protydiu domashnomu nasylstvu [Regarding the objects of preventive influence in the field of combating domestic violence]. *Orhanizatsiino-pravovi zasady zapobihannia domashnomu nasylstvu: realii ta perspektyvy: materialy kruhloho stolu (m. Zaporizhzhia, 31 trav. 2019 r.)*. Zaporizhzhia : KPU, 174 p. [in Ukr.].
5. Hrytsai, I. O. (2018). Pryntsyp hendernoi rivnosti ta mekhanizm yoho zabezpechennia: teoretykopravovyi aspekt [The principle of gender equality and the mechanism of its provision: theoretical and legal aspect] : dys. ... d-ra yuryd. nauk : 12.00.01 / Dniprop. derzh. un-t vnutr. sprav. Dnipro, 543 p. [in Ukr.].
6. Lesko, N. (2017). Derzhavna polityka u sferi poperedzhennia nasylstva v simi: poniattia ta suchasnyi stan [Public policy in the field of prevention of domestic violence: the concept and current state]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska politehnika»*. *Yurydychni nauky*. № 865, pp. 267-272. [in Ukr.].
7. Minchenko, S. I. (2018). Problemy realizatsii mizhnarodnykh standartiv zapobihannia domashnomu nasylstvu v Ukraini [Problems of implementation of international standards for prevention of domestic violence in Ukraine]. *Naukovyi visnyk Dnipropetrovskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav*, № 2, pp. 105-110. [in Ukr.].
8. Holovkin, O. V. (2018). Stambulska konventsia: ryzyky dlia suspilstva i simyi [Istanbul Convention: risks to society and the family]. *Sudova apeliatsiia*, № 4, pp. 90-99. [in Ukr.].

9. Starchuk, O. (2019). Zakhody zapobihannia ta protydii domashnohonasylstva: ukrainskyi dosvid v mizhnarodnomu konteksti [Measures to prevent and combat domestic violence: the Ukrainian experience in the international context]. *Istoryko-pravovy chasopys*, № 2, URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/ipch_2019_2_18. [in Ukr.].

10. Shamruk, N. B. (2018). Osoblyvosti uchasti hromadskykh orhanizatsii u zapobihanni ta protydii domashnomu nasylstvu v suchasnykh umovakh [Features of participation of public organizations in prevention and counteraction to domestic violence in modern conditions]. *Naukovyi visnyk Sivershchyny. Seriia : Pravo*, № 2, pp. 75-86. [in Ukr.].

11. Herasymenko, H. V. (2018). Problemy reahuvannya pravookhoronnykh orhaniv na domashnye nasylstvo kriz pryzmu hromadskoyi dumky [Problems of law enforcement response to domestic violence through the prism of public opinion]. *Demohrafiya ta sotsialna ekonomika*, № 1, pp. 43-57. [in Ukr.].

ABSTRACT

Andriy Rybalkin, Kateryna Verbytska. Theoretical and legal characteristics of measures to prevent domestic violence by public organizations in Ukraine: current situation and prospects of development. The article provides a theoretical and legal description of measures in the field of prevention of domestic violence in Ukraine. It has been determined that domestic violence exists in all social groups without exception, it is experienced regardless of income level, education and position in society, and it is not only physical but also psychological. Most cases remain unknown, as victims are not reported to the police. This indicates a lack of legal and educational awareness of victims of domestic violence, who at the time do not even understand that such an act against them is illegal and punishable, not to mention the reporting of such cases to the police, which is mostly due to the economic situation and financial situation of each individual family; mental features and peculiarities of upbringing of persons who commit acts of violence against their family members.

The system of organizational and legal measures to prevent and combat violence in Ukraine has been studied. A comparative legal description of the state of the problem in Ukraine and foreign countries has been made. The statistical indicators of appeals to public authorities are given. Prospects for the development of measures to prevent domestic violence in Ukraine are analyzed. It is concluded that the field of measures to prevent domestic violence in Ukrainian society is under development, although Ukraine has already established a very effective mechanism for preventing and combating domestic violence. Thus, the legislator adopted a number of regulations and amended the existing provisions of the legislation. However, in order to prevent domestic violence, special attention should be paid to organizational and legal measures to combat this destructive phenomenon. The dominant place among the actors operating in this area should be occupied by the activities of civil society institutions to overcome, change, eliminate stereotypes surrounding this phenomenon. To this end, a large number of national and local public organizations operate in Ukraine. To achieve the highest performance, their activities require comprehensive support and recognition by public authorities.

Keywords: *violence, domestic violence, counteraction, prevention measures, protection.*